

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MILBOURNE-MYSTERIE

DEEL 6: TOT ZIENS IN LONDEN

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 06/02/1966 (herhaling: woensdag 15/09/1986)

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - technische realisatie: Henk van der Steeg & Siem Vonk

regie: Dick van Putten

rolverdeling:

Jan van Ees - Paul Vlaanderen

Eva Janssen - Ina

verdere medewerkers:

Donald de Marcas - Charlie

Frans Kokshoorn - inspecteur Lloyd

Huib Orizand - Maurice Lonsdale

Fé Sciarone - Margaret Milbourne

Jan Verkoren - Stone

Jan Borkus - Danny Clayton

Rob Geraerds - Vince Langham

Wiesje Bouwmeester - Julia Carrington

Jos van Turenhout - een brigadier

Hans Karsenbarg - Luigi

Nel Snel - een garderobejuffrouw

Vince: Ik... ik moet je iets zeggen... over Carl.

Paul: Carl Milbourne? Ja? Ga verder, Vince?

Vince: Die... die hele geschiedenis... is begonnen... met Carl Milbourne en... en...

Paul: En wat?

Vince: En... "Te jong om te sterven..."

Paul: Je bedoelt dat boek, van Richard Randolph?

Vince: Ja. Paul, ik heb dat boek geschreven.

Paul: Wat?

Vince: Ik ben Richard Randolph.

Ina: Paul, ik heb zo'n idee dat ie niet weet wat ie zegt.

Vince: Ik weet heel goed wat ik zeg, Ina. Ik heb dat boek een tijd geleden geschreven en stuurde het naar Carl Milbourne. Het ging in dat boek over iets... dat iemand was overkomen.

Paul: Julia Carrington?

Vince: Ja!

Paul: En daar heb je met Carl Milbourne over gesproken?

Vince: Ja. Dat heb ik, ja.

Paul: Zo. En, Vince, vertel nou 'ns, wat is er vanavond gebeurd? Had je een afspraak met Julia Carrington?

Vince: Ja. Clayton belde me op en die zei me dat ze me wou spreken. Ik was op weg naar dat huis hier, toen ik van achter werd aangevallen en... oooo...

Clayton: Komt ie er bovenop, dokter?

dokter: Jawel. Hij mag alleen niet vervoerd worden, meneer Clayton. Hij zal zeker vannacht hier moeten blijven.

Paul: Kan dat wel, Danny?

Clayton: Natuurlijk kan dat. Ik heb d'r al met Miss Carrington over gesproken, maar... ze is wel eh... nieuwsgierig over dit geval, om het maar 'ns zacht uit te drukken.

Paul: Nieuwsgierig?

Clayton: O ja, ze zou wel 'ns graag willen weten wat ie daar deed op dat uur van de avond, in haar tuin.

Vince: Maar een uur geleden heb je me opgebeld. Je zei me dat Miss Carrington me wou spreken.

Clayton: Ik? Heb ik u opgebeld?

Vince: Ja!

Clayton: Ah, dat moet een vergissing zijn, meneer Langham. Ik heb u helemaal niet opgebeld.

Vince: Dat is wel waar! U hebt gezegd dat ik hier moest komen. U... u zei zelf... ooo ooo...

dokter: U moet u rustig houden, meneer Langham, dat is noodzakelijk.

Vince: Eh... eh..

dokter: 't Spijt me, heren, maar u moet nu verder niet meer met 'm spreken.

Clayton: Natuurlijk. Neem me niet kwalijk, dokter.

Paul: Probeer wat te slapen, Vince. Morgen praten we nog wel even verder.

Vince: Ja... Goeienacht... En bedankt voor alles, Paul.

Carrington: Maar die man liegt! Dat is zo duidelijk als wat, meneer Vlaanderen.

Paul: Het spijt me, maar ik ben het daar niet mee eens, Miss Carrington.

Carrington: Wilt u zeggen dat u Danny niet gelooft als ie zegt dat ie meneer Langdon niet heeft opgebeld?

Paul: Ik geloof zeer zeker dat iemand Vince heeft opgebeld.

Carrington: Oh...

Paul: Als het Danny niet was, dan moet het iemand geweest zijn die zich voor hem heeft uitgegeven.

Clayton: Dat is mogelijk, natuurlijk, maar waarom zou iemand zich...

Carrington: Ik vind die hele geschiedenis heel erg onaangenaam. Als de kranten hier achter komen...

Paul: Zou het eigenlijk wel zo'n ramp zijn als de kranten die story publiceerden, Miss Carrington? De hele geschiedenis, meen ik.

Carrington: Wat bedoelt u?

Clayton: Wil jij soms suggereren dat Julia iets met deze zaak uitstaande heeft?

Paul: Ik suggereer alleen dat het nu zo langzamerhand tijd wordt dat Miss Carrington mij de waarheid vertelt over haarzelf en de waarheid over Carl Milbourne.

Carrington: Wat... wat weet u over Milbourne?

Paul: Milbourne heeft u gechanteerd. Niet, Miss Carrington?

Carrington: Ja, en dat doet ie nog.

Paul: Denkt u niet dat u er beter aan zou doen mij daar wat meer over te vertellen? Het is begonnen in Hollywood, is het niet zo?

Carrington: Ja.

Paul: Al jaren geleden, toen u... aan de drank verslaafd was.

Carrington: Ja. Ik dronk veel toen. Ik hield me schuil in een flatgebouw in Santa Barbara. De weekends ging ik daar meestal op m'n eentje naartoe. O, ik stond werkelijk aan de top in die dagen, maar... ik was niet gelukkig. (lachje) U kunt niet weten waarom ik ongelukkig was toen, meneer Vlaanderen. Maar op een nacht, nadat ik heel veel gedronken had, heb ik het huis in brand gestoken. Ik werd gered, maar verscheidene mensen verloren daarbij het leven. Ook Danny's moeder en vader.

Paul: Gaat u verder, Miss Carrington.

Carrington: Na de brand had er natuurlijk een onderzoek plaats. Ik ging toen naar de productie leider en vertelde hem de hele geschiedenis. Natuurlijk was ik bereid de volle verantwoordelijkheid te aanvaarden voor wat ik gedaan had, maar hij wilde daar niets van horen. We waren op de helft van de film waar we mee bezig waren en hij zei... (lachje) Enfin, u kunt wel raden wat ie ervan vond. De enige persoon die wist dat ik in Santa Barbara was in de nacht van de brand, was de beheerder van het flatgebouw. En de filmaatschappij betaalde 'm veertigduizend dollar om z'n mond te houden. Niet alleen dat, maar ze bezorgden mij ook een alibi.

Ina: Dat moet een afgrijselijke tijd voor u geweest zijn.

Carrington: Dat was het inderdaad, mevrouw. En toen Danny van de kostschool kwam, nam ik de zorg van z'n verdere opvoeding op mij. Een tijd later trok ik me terug uit het filmleven en ik ging in Europa wonen. En toen... op een dag, kwam Carl Milbourne bij me. Hij toonde me een manuscript van een boek, getiteld "Te

jong om te sterven". Zodra ik het las, begreep ik dat het mijn levensgeschiedenis was, dat het was gebaseerd op mijn leven in Hollywood.

Paul: Ja. Randolph hoorde uw geschiedenis van de beheerder van dat flatgebouw en baseerde zijn roman daarop.

Carrington: Milbourne zei me dat ie Randolph was.

Ina: Zei hij dat hij Randolph was??

Carrington: Ja! Hij was de auteur en bezat alle rechten van het boek. En natuurlijk smeekte ik 'm het boek niet te publiceren. Hij stemde daarin toe, maar zoals u zult begrijpen onder bepaalde voorwaarden.

Ina: Hoeveel hebt u aan Milbourne betaald?

Carrington: Tot aan de dag van dat auto-ongeluk ongeveer veertigduizend pond.

Ina: Veertigduizend pond...

Carrington: Ja.

Paul: Voelde u zich opgelucht toen u van het ongeluk hoorde?

Carrington: Dat spreekt, meneer Vlaanderen. Ik dacht dat dit het eind van de ellende zou zijn, maar dat was het niet. Kort na dat ongeval werd ik opgebeld door mevrouw Milbourne. Ze zei dat ze er de bewijzen van had dat haar man nog in leven was en ze vroeg me of ik iets van 'm had gehoord.

Paul: Wat hebt u daarop geantwoord?

Carrington: Ik loog. Ik heb 'r gezegd dat ik haar man nooit had ontmoet.

Paul: Ja, gaat u maar verder, Miss Carrington.

Carrington: Ongeveer een week geleden werd ik door Carl Milbourne zelf opgebeld. Hij zei me toen dat hij nog een bedrag eiste van zestigduizend dollar.

Paul: Heeft hij u een plaats genoemd waar u dat geld zou moeten deponeren?

Carrington: Nee. Hij zei me eenvoudigweg dat ik naar Sint Moritz moest gaan en daar dan moest afwachten wat ik verder zou horen.

Paul: En heeft u al iets gehoord?

Carrington: Nee, nog niet.

Clayton: Ik heb Julia gesmeekt om naar de politie te gaan, maar... daar wilde ze niet van horen. Ten slotte heb ik 'r toch zover gekregen dat ze zich met jou in verbinding zou stellen. Toen, op het laatste moment, op de dag dat jij hier aankwam...

Paul: ...heeft ze de zaak niet doorgezet.

Clayton: Ja.

Carrington: Ja, maar dat is nu niet meer het geval, meneer Vlaanderen. Ik heb u nu de hele waarheid verteld. Wat moet ik nou doen? Wat moet ik doen, meneer Vlaanderen?

Paul: Voor mij bestaat er niet de minste twijfel aan wat u moet doen, Miss Carrington. Niet de minste.

(in de auto, terug naar het hotel)

Ina: 't Sneeuwt lang zo hard niet meer.

Paul: Nee, zeker niet.

Ina: Moeten we nog ver?

Paul: Nee, we zijn d'r bijna. 't Hotel is hier om de hoek.

Ina: Zeg, Paul...

Paul: Hè?

Ina: Ik heb 'ns nagedacht over Danny Clayton en dat eh... auto-ongeluk in Genève.

Paul: Ja?

Ina: Wat denk jij nou? Zaten ze nou achter ons aan of achter Danny Clayton?

Paul: Waarom zouden ze Danny Clayton willen vermoorden?

Ina: Nou, hij heeft toch geprobeerd Julia over te halen om naar de politie te gaan vanwege die chantage?

Paul: Dat zegt ie.

Ina: Geloof je 'm niet?

Paul: Er is natuurlijk nog een andere uitleg. Dat ongeluk kan een tevoren beraamd plan geweest zijn.

Ina: Ik begrijp je niet, Paul.

Ina: Wat voelde jij precies, Ina, na dat ongeluk? Je had medelijden met Danny. Is dat niet zo?

Ina: Ja.

Paul: Jij dacht werkelijk dat hij aan onze kant stond. Waar of niet, liefje?

Ina: Natuurlijk dacht ik dat. Of wil je suggereren dat die gedachte aan ons is... opgedrongen?

Paul: Ik suggereer niets, Ina. Alleen als ik jou was, zou ik Danny nog maar niet van onze lijst van verdachten schrappen. Nog niet. En... Vince Langham ook niet. Als de zaak eenmaal rond is...

Luigi: O, eh... goedenavond, mevrouw. Is meneer bij u?

Ina: Hij komt zo. Hij rekent af met de chauffeur. Ah, daar is ie al! Paul, de directeur wil je even spreken.

Paul: Goeienavond.

Luigi: Eh... meneer Vlaanderen, mag ik u vragen: is meneer Lonsdale een vriend van u?

Paul: Ach, dat wil zeggen: we kennen meneer Lonsdale, ja.

Luigi: Er is namelijk iets pijnlijks gebeurd. Eén van de meisjes kwam meneer z'n kamer binnen. Ze dacht dat die leeg was. Ze hoorde gekreun uit de richting van de badkamer. Het bleek dat meneer Lonsdale te veel van een bepaald soort tabletten had ingenomen. Hij was erg ziek. Het meisje heeft mij toen laten roepen en ik heb direct de dokter laten komen.

Paul: Ja? En wat verder?

Luigi: Ik zag een brief liggen op het nachtkastje, geadresseerd aan mevrouw Milbourne, en stak die in m'n zak. Zodra meneer Lonsdale bijkwam, vroeg ie ernaar. Ik gaf 'm terug en hij verscheurde 'm onmiddellijk. De dokter is van mening dat meneer Lonsdale een poging heeft gedaan om zichzelf...

Paul: Ja ja ja... Heeft u dit aan mevrouw Milbourne, de zuster van meneer Lonsdale, verteld?

Luigi: Nee, het is gebeurd nadat zij vertrokken was, meneer.

Paul: Vertrokken? Ik dacht dat ze morgen zou gaan.

Luigi: Eh... nee, meneer, ze is vanavond naar Zürich vertrokken.

Paul: Zo... En eh... hoe is het nu met meneer Lonsdale?

Luigi: O, het schijnt al wat beter te zijn. Ik dacht dat het verstandig was u even op de hoogte te brengen, meneer Vlaanderen.

Paul: Ja, natuurlijk, natuurlijk. Nou, da's heel vriendelijk van u. Ik zal 'ns even naar boven gaan, 'ns met 'm praten. Kamer?

Luigi: 32, meneer. In de dependance.

Paul: Dank u. Ga jij maar naar de kamer, Ina, ik ben zo bij je.

Ina: Goed, Paul.

Lonsdale: Wat een onzin van die Luigi om je hier naar boven te sturen, Vlaanderen.

Paul: Wat is er eigenlijk precies gebeurd?

Lonsdale: Nou, ik had de hele dag een barstende hoofdpijn. Ik nam dus een paar van die tabletjes die ik altijd gebruik.

Paul: Ja?

Lonsdale: Misschien heb ik wat te veel genomen. Dat is al 'ns meer gebeurd en ik denk dat het nog wel 'ns zal gebeuren.

Paul: Zo... Ja... Ach, ik ben in ieder geval blij dat het dus een vals alarm was en dat je je nu beter voelt.

Lonsdale: (lachje) 'k Geef je de verzekering, Vlaanderen, dat ik me weer prima voel. Niets om je ongerust over te maken.

Paul: Zo, gelukkig dan maar. Zeg, mag ik even gebruik maken van je telefoon?

Lonsdale: Ja. natuurlijk.

Paul: Merci. (neemt op en draait een nummer) Ja, met Vlaanderen. Verbindt u me even met m'n kamer, wilt u? Ina... O ja, nou, het is in orde, hoor. Er is niets bijzonders... Nee, hij had hoofdpijn en toen heeft ie wat te veel tabletjes ingenomen, dat was alles... Ach welnee, dat was allemaal onzin. Over vijf minuten ben ik boven. Goed? Ina. (legt neer)

Lonsdale: Als ik die idioot van een baas zie, zal ik 'm 'ns vertellen hoe ik over 'm denk.

Paul: Ja, slaap eerst maar eens goed uit en vergeet het maar. Zeg, je zuster is vanavond vertrokken, heb ik gehoord?

Lonsdale: Ja, ze heeft nog in Zürich een plaats kunnen krijgen in het nachtvliegtuig naar Londen. Het kwam door haar huishoudster, weet je. Die heeft een ongelukje gehad en nou maakt Margaret zich daar weer bezorgd over.

Paul: Ja, m'n vrouw vertelde me zoiets, ja. Nou, goeie nacht dan maar.

Lonsdale: Goeie nacht.

Paul: En welterusten.

Paul: (komt binnen) Ina?

Ina: Ik ben in de badkamer. In een seconde ben ik bij je.

Paul: Waar is je handspiegel, Ina?

Ina: M'n handspiegel?

Paul: Ja?

Ina: Op de toilettafel. (komt binnen) Paul, wat betekende dat telefoontje eigenlijk vanuit de kamer van Lonsdale? Hè, wat doe je nou? Wat moet je nou met die handspiegel?

Paul: D'r lag op de schrijftafel van Lonsdale een stuk vloeipapier dat kennelijk net gebruikt was, dus vroeg ik 'm of ik even bellen mocht.

Ina: Ja?

Paul: De telefoon staat er ook op dat bureautje, begrijp je.

Ina: Mm.

Paul: Ik pikte dat stuk vloeipapier terwijl ik met jou belde en stak het in m'n zak.

Ina: Ja?

Paul: Het is gelukkig nog vrij schoon. 'ns Kijken of ik iets ontdekken kan. Ja... ja ja, hier... "Lie..." Ja, hier: "Lieve Margaret... diep geschokt door alles wat je me ver... verteld hebt.. wil niet betrokken worden in die..." 'ns kijken... "zaak..." Ja, in die zaak. Nou ja, verder is het volkomen onleesbaar.

Ina: Wat bedoelt ie daarmee? Welke zaak?

Paul: Ja, dat kan de Milbourne-zaak zijn, veronderstel ik tenminste.

Ina: Maar waarom zou ie aan z'n zuster zoiets schrijven? Hij zal toch niet denken dat zij verantwoordelijk is voor... Paul, je denkt toch niet dat Margaret Milbourne de persoon is die achter die hele intrige zit?

Paul: En dat ze nu wil proberen haar broer daarin te betrekken ?

Ina: Ja!

Paul: Naar aanleiding van die brief en die zelfmoordpoging?

Ina: Ja! Ja, dat zou wat moois zijn, als we al die tijd die mevrouw Milbourne onderschat zouden hebben.

Paul: Ja... Maar het zou nog mooier zijn als we al die tijd de heer Lonsdale hadden onderschat.

Ina: Heb je een krant?

Paul: Ja. Laten we maar naar de ontbijtzaal gaan, hè? Als jij zover bent, tenminste.

Ina: (lacht) M'n maag zit al een half uur te brommen! O, kijk 'ns, daar hebben we Lonsdale.

Lonsdale: Goeiemorgen.

Ina: Ha, hoe voelt u zich vanmorgen, meneer Lonsdale?

Lonsdale: Ik voel me best, dank u. Het spijt me als ik u gisteravond heb laten schrikken, mevrouw.

Ina: Ja...

Paul: Je ziet er best uit, Lonsdale. Amuseer je maar vanmorgen.

Lonsdale: Dank je. À propos, Vlaanderen...

Paul: Ja?

Lonsdale: Dat vergat ik je gisteravond nog te vragen: heb jij van de politie nog iets naders gehoord over Carl Milbourne?

Paul: Geen woord. Maar mocht ik iets horen, dan hou ik je wel op de hoogte.

Lonsdale: Graag. Maar eh... 'k hou je van je ontbijt af.

Paul: We zien je misschien nog wel aan de lunch?

Lonsdale: Ha, dat zeker. Dag mevrouw Vlaanderen.

Ina: Meneer Lonsdale.

hotelbediende: Eh... meneer Vlaanderen?

Paul: Ja?

hotelbediende: Telefoon voor u, meneer.

Paul: O! Hier, neem jij de krant maar mee.

Ina: Ja.

Paul: En ga alvast aan tafel, hè.

Ina: Goed, Paul.

hotelbediende: Deze kant uit, meneer.

Paul: Ja. (neemt de telefoon) Hallo?

Clayton: Met Paul Vlaanderen?

Paul: Spreekt u mee.

Clayton: Danny Clayton.

Paul: O, goeie morgen, Danny. Ik was juist van plan je na het ontbijt even te bellen.

Clayton: Het lijkt me beter, Paul, als wij voor vanmorgen een afspraak ergens maken. Dan eh... kunnen we daar even praten.

Paul: Wat is er gebeurd?

Clayton: Ja, Julia werd een half uur geleden opgebeld. Je kunt wel raden wie dat was.

Paul: Ja. Nou, waar kan ik je zien?

Clayton: Het lijkt me beter om niet naar je hotel te komen.

Paul: Nee.

Clayton: Eh... er is een bruggetje over dat Questa-beekje en daar staat aan je rechterhand een bank. Het is... het is recht tegenover...

Paul: Ja ja ja, ik... Ik weet al waar je bedoelt.

Clayton: Prachtig.

Paul: Over twintig minuten ben ik bij je.

(aan het beekje)

Clayton: (komt buiten adem aan) Zo, hello, het spijt me, ik... ik ben een beetje laat.

Paul: O, dat hindert niet. Ik ben ook net hier. Nou, vertel 'ns, hoe verliep dat telefoongesprek?

Clayton: Ja. Julia was zelf aan de telefoon, hè. Ze zei dat het dezelfde stem was als de vorige keer.

Paul: Ja.

Clayton: Dezelfde vent. Hij zei dat ie Carl Milbourne was en dat ie een laatste betaling wilde van tweehonderdduizend dollar.

Paul: En wat heeft Julia daarop geantwoord?

Clayton: Ze heeft gedaan wat jij d'r hebt gezegd. Ze stemde in alles toe.

Paul: Goed zo. Ga verder, Danny.

Clayton: Ja, Nou, de opdracht is vrij eenvoudig.

Paul: Ja?

Clayton: Ik moet dat geld naar Londen brengen en op vrijdagavond om acht uur precies moet ik dit... dit nummer opbellen. Dit - ik heb het op een papiertje geschreven - hier. Kijk: Putney 1347. Ja?

Paul: Putney 1347?

Clayton: Ja, ja. Het is waarschijnlijk de bedoeling dat onze vriend dat telefoontje daar zal afwachten en een afspraak zal maken waar ik 'm zal ontmoeten.

Paul: Waarschijnlijk wel, ja. Vrijdag... Dat betekent voor ons vier volle dagen. Ja, ga jij je gang nou maar verder en hou je aan mijn instructies.

Clayton: Ja, maar... je bent toch wel zeker van je zaak, hè? Je weet toch wat je doet?

Paul: Ja, Danny, ik weet wat ik doe.

Clayton: Goed dan. Jij bent de baas.

Paul: O ja, hoe is het met eh... Vince vanmorgen?

Clayton: Eh... veel beter gelukkig. De dokter is nog even geweest en hij kan vanmiddag terug naar zijn hotel.

Paul: Mooi.

Clayton: Nou, tot ziens dan, in Londen.

Paul: Tot ziens, in Londen, Danny.

(weer in Londen - Paul zit te tikken in zijn werkkamer)

Ina: (komt binnen) Ik eh... ga even weg, Paul. Moet jij nog iets hebben?

Paul: Ja, eh... sigaretten, kindje.

Ina: Ja, goed.

Paul: (lacht) Je bent niet bepaald opgewekt, Ina. Ben je niet blij weer terug te zijn?

Ina: O, 'k ben door het dolle heen! 'k Kan bijna niet wachten om m'n boodschappen te gaan doen.

Paul: Je vindt het heerlijk weer thuis te zijn, wat?

Ina: Mm.

Paul: Ik wed er wat onder dat je voor geen geld van de wereld terug zou willen naar Sint Moritz.

Ina: Stel me 'ns op de proef!

Paul: (lacht - ze verlaat zijn kamer - Paul tikt verder - er wordt geklopt) Ja?

Charlie: (opent de deur) Neem me niet kwalijk, meneer...

Paul: Ja, wat is er, Charlie?

Charlie: Hier is inspecteur Lloyd voor u.

Paul: O, laat maar binnen.

Charlie: Ja... Gaat u maar binnen, meneer.

Lloyd: (komt binnen) Hallo, meneer Vlaanderen. Prettig u weer te zien.

Paul: Inspecteur.

Lloyd: We hebben dat nummer voor u nagegaan.

Paul: Ja?

Lloyd: Het is een telefooncel, Putney Heath.

Paul: Hé, een telefooncel?

Lloyd: Ja. Ik heb die cel aanstaande vrijdag van vroeg af onder controle. Als de heer Clayton opbelt, wordt zijn gesprek op de band vastgelegd.

Paul: Juist, ja.

Lloyd: Eh... wat ik zeggen wou, we hebben de heer Clayton al gesproken. Hij logeert in het Savoy hotel.

Paul: Dat weet ik, ja.

Lloyd: Nou, dan ga ik maar. Ik heb nog meer te doen. Tot ziens!

Paul: Tot ziens, en bedankt. (hij gaat weer - Paul tikt verder - telefoon - Paul neemt op) Ja? Hallo?

Vince: Ben jij daar, Paul?

Paul: Ja. Met wie?

Vince: Met Vince. Vince Langham.

Paul: Hello, Vince. Hoe is het met jou?

Vince: Naar omstandigheden redelijk wel, dank je. En dat is ook de reden dat ik je opbel, ouwe jongen. Ik besef heel goed dat ik jou nog lang niet genoeg heb bedankt voor alles wat je voor me gedaan hebt.

Paul: (lacht) Ach kom, het was alleen puur geluk dat we net in de buurt waren, dat is alles.

Vince: Wanneer kunnen we samen een etentje hebben?

Paul: Nou, zeg maar.

Vince: Wat zou je zeggen van vrijdagavond?

Paul: Vrijdag? Vrijdag gaat misschien een beetje moeilijk. Kunnen we 't niet uitstellen tot de volgende week?

Vince: Ja, natuurlijk. Bel me aan het eind van de week dan even op.

Paul: Dat doe ik. En bedankt voor het telefoontje.

Vince: Tot ziens dan.

Paul: Dag, Vince. (legt neer)

(de radio speelt in de woonkamer)

Paul: Ja, vind je 't erg om die radio even af te zetten, Ina?

Ina: O, natuurlijk. (zet hem af) Je bent een beetje ongedurig vanmorgen.

Paul: Ik begrijp niet dat ik nog niks van Danny Clayton gehoord heb.

Ina: Heb je geprobeerd 'm te bellen?

Paul: Ja, ik ben een ezel geweest. Ik had niet direct alles aan de politie moeten overlaten. (er wordt geklopt) Ja. (deur wordt geopend) Ik had zelf naar Putney Heath moeten gaan en moeten wachten tot eh... Ja, wat is er, Charlie?

Charlie: Inspecteur Lloyd, meneer.

Paul: O ja, dank je. Kom maar binnen, inspecteur.

Lloyd: (komt binnen) Goeiemorgen, mevrouw.

Ina: Goeiemorgen, inspecteur.

Paul: Eh... blijf jij nog even, Charlie. Is dat de bandrecorder die u daar hebt?

Lloyd: Ja. Alles is precies volgens plan verlopen, gelukkig.

Paul: Zo. Nou, neem jij het apparaat, Charlie, en stel 'm in.

Charlie: Ja, meneer.

Lloyd: Voorzichtig! De band zit er op.

Paul: Vertel op, wat is er gebeurd?

Lloyd: Er stond een man in de cel toen Clayton opbelde. Hij had een soort sjaal tot voor zijn ogen, dus we konden niet goed zien wie het was. In het begin tenminste niet. Toen hij uit de cel kwam, zijn we 'm gevolgd tot Nottingham Gate. Hij schijnt daar een flat te hebben. Hij heet Spinner. Geen onbekende voor ons.

Paul: Hebben jullie 'm gepakt?

Lloyd: Nee.

Paul: Ah, gelukkig.

Lloyd: Zo stom zijn we niet, meneer Vlaanderen. Het gaat ons ten slotte niet om de heer Spinner.

Charlie: Het is klaar, meneer.

Paul: Ja, dank je, Charlie. Ja, en ga nu maar. (hij verlaat de kamer)

Lloyd: Wilt u vooral goed naar dit telefoongesprek luisteren, mevrouw Vlaanderen?

Ina: Hè?

Lloyd: Luistert u vooral goed.

Ina: Waarom juist ik?

Ina: Dat zult u wel merken. Kan ik 'm aanzetten?

Paul: Ja ja, ga je gang maar. (hij zet de recorder aan)

Ina: Nou...

Clayton: Spreek ik met Putney 1347?

stem: Met meneer Clayton?

Clayton: Ja.

stem: Hebt u het geld?

Ina: Nee maar...!

Clayton: Ik heb het geld, ja. Vertel me maar wat ik moet doen.

stem: Luister. En luister goed.

Ina: O...!

stem: Doe het geld in een tas en breng het naar de Carlos Club in Meldon Square.

Clayton: Nu? Vanavond?

stem: Nee, morgenavond. Zo laat je wilt, als het maar na elven is. Geef de tas af bij de garderobe. Geef de vrouw een pond en zeg dat een zekere Leslie de tas later zal ophalen.

Clayton: Een zekere Leslie...

stem: Ja. Carlos Club, Meldon Square, morgenavond. Begrepen?

Clayton: Begrepen.

stem: Goed begrepen?

Clayton: Ja! Goed begrepen.

stem: Mooi. Dat is alles, meneer Clayton. Goedenavond. (Lloyd zet de recorder af)

Ina: Paul! Ik ken die stem! Ik ken de stem van die man.

Lloyd: Ik hoopte dat u dat zou zeggen, mevrouw.

Ina: Ja, dat is die kerel die de zogenaamde door Paul gehuurde wagen hier heeft gebracht. Ja, hij zei toen dat ie Stone heette.

Lloyd: Met die bom erin?

Ina: Ja!

Lloyd: Klopt, mevrouw Vlaanderen. Zo, dus Stone - of Spinner zoals hij zich nu noemt - schijnt nu dan te werken voor en zekere meneer Leslie.

Paul: Ja, en dat is dan weer een schuilnaam voor... Ik neem aan dat die club op het moment in het oog gehouden wordt?

Lloyd: Ja, wat dacht u? De tent staat onder voortdurende bewaking en van vanavond acht uur af is de buurt omsingeld.

Paul: Goed!

Lloyd: U zult er vanavond zeker wel bij willen zijn?

Ina: (lacht) Probeer maar eens ons tegen te houden, inspecteur.

(in de Carlos Club)

man: Goeienavond, meneer, welkom in de Carlos Club.

Clayton: Goeienavond.

man: Bent u lid?

Clayton: Eh... eh... nee! Eh... het spijt me, ik eh... ik kom alleen deze tas even afgeven voor iemand. Eh... waar is de garderobe?

man: Daarginds, meneer.

Clayton: O ja, dank u wel. (gaat daar naartoe)

Langham: Nee maar, wie hebben we daar nou! Als je ooit... Hoe kom jij zo ineens hier, Clayton?

Clayton: Ha, Langham, hoe gaat het?

Langham: Wel, een boel beter, zo je ziet. En wat doe jij hier? Daar heb je me niks van gezegd dat je naar Londen zou komen.

Clayton: Ik... ik kom maar even binnen lopen. Ik eh... ik moet hier die tas afgeven voor iemand en eh... Maar eh... wat doet u hier?

Langham: Chubby Costello speelt hier.

Clayton: Chubby Costello?

Langham: Ja, je gaat me toch niet vertellen dat je nooit van Chubby Costello gehoord hebt? Hij heeft de muziek geschreven voor m'n nieuwe film.

Clayton: O, juist! Ja, ja. Nou, u excuseert me wel.

Langham: Dag, Clayton. (die gaat verder naar de garderobe)

garderobejuffrouw: Goeienavond, meneer.

Clayton: Goeienavond. Kan ik deze tas bij u in bewaring geven? Een zekere meneer Leslie komt 'm vanavond afhalen.

garderobejuffrouw: Leslie, zegt u?

Clayton: Ja, ja ja. Alstublieft, dat is dan voor u...

garderobejuffrouw: O! Maar... dank u zeer, meneer. Dank u beleefd. 'k Zal d'r extra voor zorgen, meneer.

Clayton: Ik dank u. Goeienavond.

garderobejuffrouw: Goeienavond, meneer.

(Ina en Paul zitten in hun auto)

Ina: Ik moet zeggen, 't loopt allemaal gesmeerd, Paul. Ik zie helemaal geen politiewagens.

Paul: Ja, allicht niet. Wat dacht je? Overigens heeft die Lloyd de boel goed voor mekaar.

Ina: Mm.

Paul: En een best plekje voor ons om zo ongezien te parkeren.

Ina: Kijk. Paul! Daar staat iemand, aan de overkant, in dat portiek.

Paul: Ja, trek je daar maar niks van aan, Ina. Dat is allemaal Lloyd en z'n vrolijke snuiters.

Ina: Ach ja, natuurlijk... Is die klok op het dashboard gelijk?

Paul: Ja, het is net twaalf uur geweest.

Ina: Ik begrijp niet waarom we Danny niet meer teruggezien hebben. We zagen 'm die club binnengaan, en nou...

Paul: Ja, hij... hij kan door een andere uitgang weggegaan zijn natuurlijk.

Ina: En Vince?

Paul: Ik wed er wat onder dat Vince nog binnen is.

Ina: Paul! Kijk 'ns wie daar uit komt!

Paul: Ja! Ik zie het!

Ina: Is dat diezelfde tas van Danny?

Paul: Ja. En dat is dan de persoon waar we op wachten. Draai dat raam open, Ina. Vlugh!

Ina: Wat ga je doen?

Paul: Ik moet bij die hoek zijn voor dat onze vriend daar aankomt. (rijdt tot bij hem) Goeienavond, Lonsdale.

Lonsdale: Vlaanderen!

Paul: (opent het portier en stapt uit) Kan ik je een lift geven?

Lonsdale: Ik dacht dat jij nog in Zwitserland zat.

Paul: We zijn drie dagen geleden teruggekomen.

Lonsdale: Maar ik heb vanmorgen je hotel nog opgebeld om te informeren of je daar nog was. Ik heb met de eigenaar gesproken en die zei me...

Paul: ...dat we voor het weekend naar Luzern waren vertrokken.

Lonsdale: Ja!

Paul: Dat weet ik, ja. Maar je sprak toen niet met de eigenaar van het hotel, maar met een zekere inspecteur Schmidt. Ik had 'm daar geposteerd om een eventueel telefoontje van jou af te wachten.

Lonsdale: Jij gemene gluiperd! Jij...

Paul: Geef mij die tas maar, Lonsdale.

Lonsdale: Probeer 'm maar te krijgen! (loopt weg)

Paul: Lonsdale, je bent gek! Je komt toch niet weg met die tas. (politiefluitjes) Lonsdale! Kijk uit! (heftig gerem) Die wagen!!

Paul: Hoe is het met 'm, brigadier?

brigadier: Ik weet het niet, meneer. De inspecteur is op 't ogenblik bij 'm. Hij kwam recht op ons af juist toen we gas gaven.

Paul: Ja. Ik heb nog geprobeerd 'm te stoppen.

brigadier: Ja, dat merkte ik nog wel, meneer. Nou, de ambulance zal wel direct hier zijn. O, daar is de inspecteur.

Paul: Inspecteur, is ie er erg aan toe?

Lloyd: Heel erg. Het ergste, denk ik.

Paul: Dood?

Lloyd: Ja.

Clayton: Ja, maar wat gebeurt er nou met al dat geld in die tas, Vlaanderen? Krijgt Julia dat terug?

Paul: Ach, natuurlijk, maak je daar maar niet bezorgd over, Danny. De inspecteur zal vanmiddag wel contact met je opnemen.

Clayton: Aha.

Milbourne: Hoe is die vreselijke geschiedenis eigenlijk begonnen, meneer Vlaanderen?

Paul: Het is begonnen toen Vince Langham hoorde van die brand in Santa Barbara en besloot een boek te schrijven over die hele zaak.

Clayton: Mm.

Paul: Toen dat boek klaar was, stuurde hij het naar Frieda Sands om het te laten kopiëren. Het meisje dat het manuscript overtypete was Dolly Brazer. Ze was toen tijdelijk aan die type-inrichting van Sands verbonden.

Ina: En zo werd die Dolly Brazer er dus bij betrokken?

Paul: Ja. Vince liet het boek toen aan Carl Milbourne lezen, die er onmiddellijk beslag op legde en er bij Vince op aandrong het te laten uitgeven onder een pseudoniem... Richard Randolph.

Milbourne: Ja, maar hoe werd mijn broer daar dan bij betrokken?

Paul: Uw broer, Maurice Lonsdale, had aan uw man een belangrijke som gelds geleend...

Milbourne: Oh...

Paul: ...en hij eiste onmiddellijke terugbetaling. Ze hadden hier een woordenwisseling over, waarbij Carl op een gegeven moment het boek "Te Jong Om Te Sterven" ter sprake bracht. Lonsdale, die al verschillende oplichtingspraktijken op zijn naam had staan, realiseerde zich toen dat Julia Carrington een zeer vermogende vrouw was en dat het boek prachtig gebruikt zou kunnen worden als materiaal voor een flinke chantage.

Clayton: Dit is ontzettend...

Ina: Mm.

Clayton: Eh... ga door, Vlaanderen.

Paul: Nou, op instructies van Lonsdale vertrok Carl dus naar Genève en had daar een onderhoud met Julia. Op weg naar z'n hotel werd hij toen overreden en gedood. Lonsdale besloot toen het plan zelf verder uit te werken. Hij telefoneerde Julia, zichzelf uitgevend voor Carl, en hij zei toen dat dat ongeluk maar een voorwendsel was. Later heeft hij ook bij u die twijfel gewekt, mevrouw Milbourne.

Milbourne: Ja, dat...dat was toen hij mij die hoed stuurde, met dat briefje in de band.

Paul: Ja. Dat briefje was inderdaad geschreven in het handschrift van uw man, maar het was niet gedateerd. En het was tevoren door uw man aan uw broer gestuurd. Lonsdale heeft het toen gedateerd.

Milbourne: O...

Clayton: Ja, maar waarom... mm?... waarom zou Lonsdale mevrouw Milbourne hebben willen wijsmaken dat er 'r man nog in leven was?

Milbourne: Ja.

Paul: Dat zat zo. Het was zijn bedoeling Julia daarvan te overtuigen, omdat hij wist dat als Mevr. Milbourne dacht dat haar man niet dood was, zij daar werk van zou maken en dat Julia daar dan zeker ook van zou horen.

Clayton: Ja ja ja ja...

Paul: Wat Lonsdale echter niet heeft voorzien was dat Margaret mij zou inschakelen. Toen ie dan hoorde dat die Dolly Brazier een goeie kennis van mij was, heeft ie haar opgedragen mij op te zoeken en me te waarschuwen mij niet met die zaak in te laten.

Ina: Maar waarom werd het arme kind zo mishandeld, Paul?

Paul: Nou, om mij te laten voelen dat hij de zaak heel ernstig opvatte en om Dolly bij te brengen dat ze nooit mocht doorslaan.

Ina: Mm. Hij heeft u ook bedreigd, niet, Mevrouw Milbourne? Hij heeft u ook bang gemaakt met die geschiedenis over Danny en dat bezoek aan Maidenhead.

Milbourne: Ja. Hij heeft mij geprest om aan u dat hele verhaal over die zogenaamde chantage door Danny Clayton voor te liegen.

Clayton: (lachje)

Milbourne: Maar ik heb direct geprobeerd u terug te houden van het bezoek aan die woonboot. Een ouwe vriend van mij, een bekend acteur, heeft toen dat hotel opgebeld.

Ina: O ja, zie je! Ik... ik dacht dadelijk dat ik die stem meer gehoord had.

Paul: Vertel 'ns, Mevrouw Milbourne, wanneer realiseerde u zich precies dat uw broer tegen u gelogen had?

Milbourne: Toen ik in Sint Moritz was. Tot die tijd geloofde ik dat Carl nog leefde. Ik was ervan overtuigd dat die twee telefoongesprekken, in London en in Genève, echt waren.

Ina: Leek de stem van uw man enigszins op die van uw broer?

Milbourne: Ja, merkwaardig genoeg wel. Vooral door de telefoon.

Paul: Ja, maar wanneer kwam u nu precies tot de overtuiging dat uw broer fout was?

Milbourne: Op de avond dat we in Sint Moritz aankwamen kwam mijn broer mijn kamer binnen. Hij was kwaad en ie had gedronken. Hij vertelde mij dat Carl Julia Carrington gechanteerd had en dat hij met die chantage zou doorgaan. Hij zei dat als ik hem daar niet bij zou helpen, hij de verdenking op mij zou laten rusten.

Ina: Wat ie inderdaad gedaan heeft, nadat u uit Sint Moritz vertrokken was.

Milbourne: Is dat waar?

Ina: Ja! Hij deed het voorkomen of ie van plan was zelfmoord te plegen en liet een briefje achter dat... dat u volkomen verdacht maakte.

Milbourne: Ho... Maurice...

Clayton: Ja... eh... maar eh... Paul, vertel mij nou 'ns even, hoe Vince Langham in die hele geschiedenis past.

Paul: Nou, hoewel Vince eigenlijk niet precies wist wat er eigenlijk aan de hand was, was ie er toch niet vies van zelf ook een soort chantage toe te passen.

Clayton: Mm.

Paul: Hij wilde namelijk op welke manier dan ook Julia proberen te dwingen met hem een film te maken. Ik ben ervan overtuigd dat als Julia had toegestemd, hij de uitgevers geprest zou hebben om de uitgave verder te stoppen en dat boek "Te jong om te sterven" aan 'm terug te geven.

Clayton: Ja ja, ja.

Milbourne: Ik geloof dat u gelijk hebt, Meneer Vlaanderen. Ik weet dat mijn broer bang was voor Langham. Hij dacht dat ie iets in z'n schild voerde en daarom begon hij ineens de verdenking op hem te schuiven

Paul: Die sigarettenkoker, bedoelt u?

Milbourne: Ja. Later besloot hij zich van hem te ontdoen. Ik hoef u verder natuurlijk niet te vertellen wat er daarna gebeurd is.

Paul: Nee.

Ina: En, Paul, wat gebeurt er nou verder met dat boek, nou Milbourne en Lonsdale dood zijn? Het was tenslotte verkocht en...

Clayton: Het doet er nu niet meer toe wat er verder mee gebeurt, Ina.

Ina: Mm?

Clayton: Nee. Ik heb er al met Vince over gesproken en die interesseert het boek ook al niet meer.

Ina: Wat bedoel je?

Clayton: Wel, ik heb Julia vanochtend opgebeld. Ik heb haar alles over Lonsdale verteld en ook wat er vannacht allemaal is gebeurd. Zij is van plan om de rechten terug te kopen en de hele waarheid over zichzelf, over Hollywood, over de brand, enfin, over alles, zelf bekend te maken.

Ina: Ach!

Paul: Wat? Bedoel je dat ze tenslotte toch besloten heeft om haar autobiografie te gaan schrijven?

Clayton: Nee, nee nee nee, dat bedoel ik helemaal niet. Julia kan amper een behoorlijke brief schrijven, laat staan een boek.

Paul: Ja, maar wat bedoel je dan?

Clayton: Nou, precies een uur geleden had ik een telefoongesprek met New York, met de World Magazine, dat bekende maandblad. Zij willen, en Julia wil dat ook, dat jij het verhaal schrijft van Julia Carrington, Paul.

Paul: Ik?

Clayton: Mm.

Ina: Willen ze dat Paul het schrijft?

Clayton: Ja. Een goed boek door je man geschreven zal dat "Te jong om te sterven" waardeloos maken.

Paul: Maar dat is toch onmogelijk! Ik ben geen uitgesproken romancier. Ik schrijf zo nu en dan maar 'ns een boekje... Bovendien zit ik tot over m'n oren in het werk. Ik heb al een nieuw boek op stapel staan voor de najaarsaanbieding en tegen het eind van het jaar moet ik...

Ina: Een... een ogenblik!... Zou dat betekenen, Danny, dat wij terug zouden moeten naar Sint Moritz?

Clayton: Ja, 'k denk het zo, ja.

Paul: Maar Ina, wat haal je je in je hoofd?

Ina: Bedoel je: nu, Danny, zo gauw mogelijk?

Clayton: Ja, liever vandaag dan morgen.

Paul: Maar waar wil je toch heen Ina?

Ina: Waar ik heen wil? Naar Sint Moritz, natuurlijk.

Paul: Ach, Ina!

Ina: Hij schrijft het, Danny! Sapristi, hij zal het schrijven! (ze lachen)

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman(03/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.